

Sygn. akt II CSK 121/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku R. T. i A. T.

przy uczestnictwie N. N.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt XV Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawców
kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego tych celów służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik uczestniczki N.N. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 września 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik uczestniczki wskazał, że „skarżonym orzeczeniem naruszono w pierwszej kolejności przepisy postępowania, a uchybienie to ma charakter rażący i oczywisty” oraz, że „w niniejszej sprawie odmówiono powołania kolejnego biegłego, co miało służyć zweryfikowaniu ustaleń opinii sporządzonej dla potrzeb niniejszej postępowania w kontekście bardzo precyzyjnych i zasadnych zarzutów sformułowanych pod jej adresem przez stronę”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC

2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość skargi i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest „oczywistość skargi” zachodzi konieczność odniesienia się zarzutów naruszenia prawa wskazanego w podstawach skargi. Z treści skargi kasacyjnej, a zwłaszcza uzasadnienia zarzutów naruszenia prawa procesowego, wynika, że podstawę skargi stanowią zarzuty odnoszące się do wiarygodności opinii biegłego. Należy podkreślić, że ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądu rozpoznającego sprawę i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.). Podniesiony natomiast w skardze zarzut naruszenia art. 278 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nie jest adekwatny do przedstawionego uzasadnienia. Do naruszenia tego przepisu może dojść tylko wtedy, gdy sąd samodzielnie wypowiada się w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych, z pominięciem dowodu z opinii biegłego (biegłych), co w sprawie nie miało miejsca.

Odnosząc się do pozostałych podniesionych w skardze zarzutów dotyczących postępowania dowodowego należało stwierdzić, że Sąd drugiej instancji, wbrew wywodom skargi, nie stosował art. 217 § 2 k.p.c., gdyż nie prowadził uzupełniającego postępowania dowodowego, a orzeczenie oparł na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Sąd pierwszej instancji (art. 382 k.p.c.) Dlatego zarzut naruszenia przepisów postępowania dotyczący sądu pierwszej instancji powinien zostać połączony ze wskazaniem odpowiedniego przepisu o postępowaniu apelacyjnym, czego skarżący nie uczynił.

Powołane w skardze zarzuty oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie pozwalały zatem na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej, bez potrzeby głębszej analiz oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek wnioskodawców Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 8 pkt 2 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).